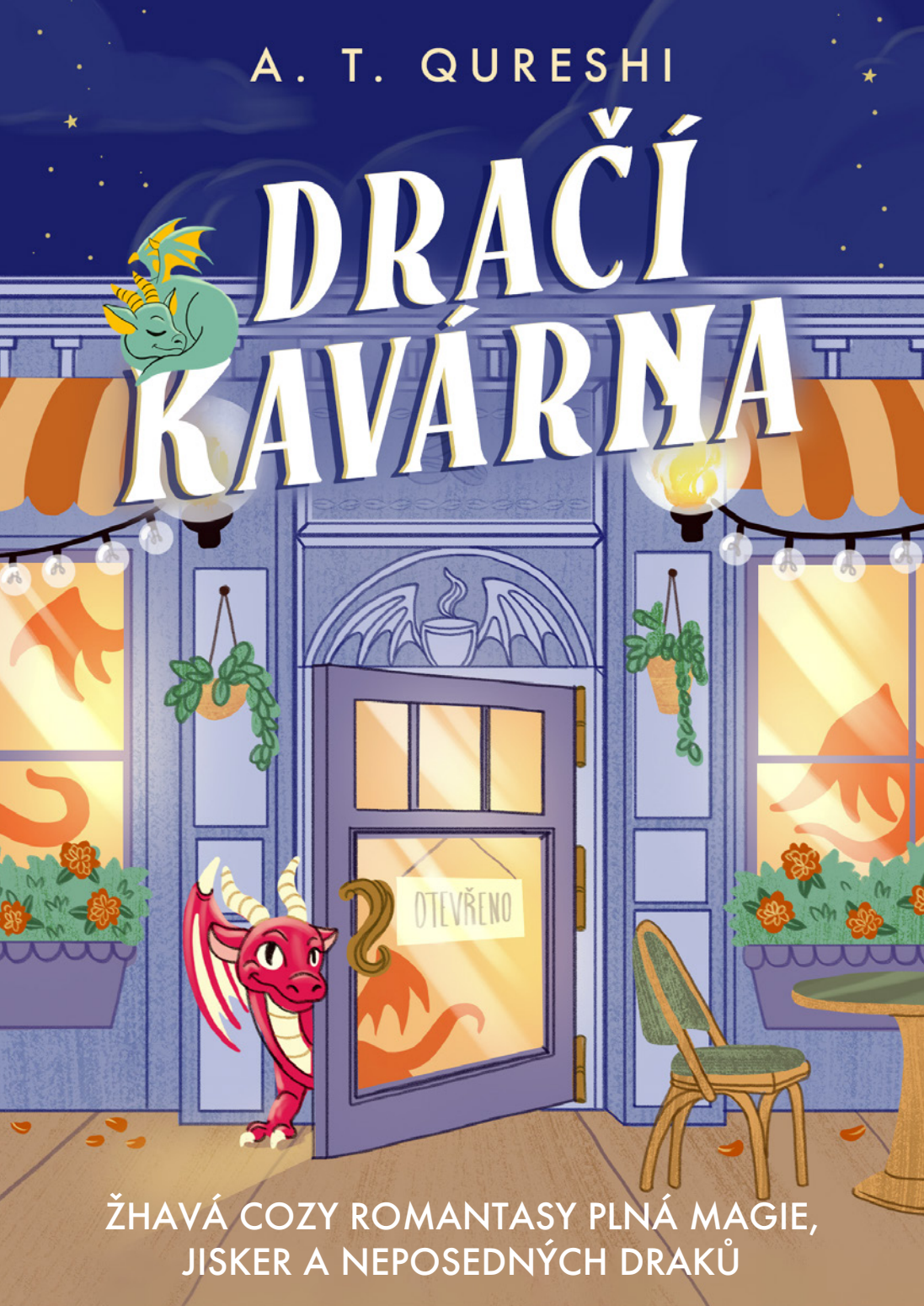
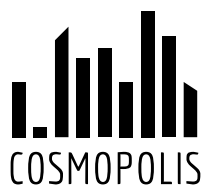

A. T. QURESHI

DRAČÍ KAVÁRNA

ŽHAVÁ COZY ROMANTASY PLNÁ MAGIE,
JISKER A NEPOSEDNÝCH DRAKŮ

A . T . Q U R E S H I

DRAČÍ KAVÁRNA

Přeložila Magdaléna Stárková

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title *The Baby Dragon Café* © A.T. Qureshi 2025

Translation © Grada Publishing a.s., 2026, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

All rights reserved.

A.T. Qureshi asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design by Ellie Game/HarperCollins *Publishers* Ltd 2025

Cover illustration © Alex Cabal/Illustration X

Translation © Magdaléna Stárková, 2026

ISBN 978-80-271-5741-9

Pro Noor, můj vzor

KAPITOLA 1

Safíra Margalová si dnes celý den skoro nevydechla. V její dračí kavárně to bzučelo jako v úle, což bylo jen dobře, jak si připomínala, ačkoli ji bolely nohy.

Bylo brzy zjara – samý konec března. Stále více lidí teď jezdilo do města a trávil polední přestávky a večery procházkami po Hlavní ulici, což způsobilo, že do kavárny proudilo více hostů.

I dny se prodlužovaly, slunečných hodin přibývalo a všichni si toho tepla chtěli řádně užít. Kdyby Safíra vyšla ven, mohla si být jistá, že by na obloze nad údolím zahlédla přinejmenším půltuctu draků, kteří se vylétli ohřát po dlouhé studené zimě.

Pro draky a jejich jezdce představovalo Hvězdné údolí skutečný ráj. Tohle městečko zastrčené mezi nádhernými horami se zasněženými vrcholky se nacházelo v terénu jako stvořeném pro létání na draku a okolí skýtalo nádherné výhledy z ptačí perspektivy na lesy, kopce a jezera.

Safíra moc ráda s úžasem sledovala, jak se dospělí draci prohánějí po obloze. I teď stála u okna a po očku se na ta majestátní zvířata dívala. Byla o něco větší než ta nejvzrostlejší koňská plemena, a tak na nebi tvořila nezaměnitelné siluety. Draci byli nádherné bytosti – ohromné a dechberoucí.

Kéž by i jejich mláďata byla tak pokojná...

Zmiňované potvůrky přitáhly její pozornost zpět do kavárny, která zrovna praskala ve švech. Hosté si hověli na nejrůznějších kusech nábytku u stolů. Někteří ze štamgastů měli své dráčky uložené hned u sebe v postýlkách nebo pelíšcích, zatímco ostatní okřídlená miminka poskakovala po dračích stromech a zákoutích v kamenných stěnách.

Pohled na šupinatou drobotinu v kavárně naplnil Safíru hrdotí. Otevřela teprve před šesti měsíci a byl to první podnik ve městě, kam se k velké radosti obyvatel Hvězdného údolí smělo i s dračími mazlíčky. Většina pohostinských zařízení zvířata zrovna nevítila a před mnoha z nich dokonce visela cedule hlásající velkým, tučným písmem: **VSTUP S DRÁČATY ZAKÁZÁN.**

Safíra bohužel čím dál tím víc začínala chápat *proč*.

Z nedalekého stolu sebrala pár prázdných hrnků a zasunula židle, než odnesla nádobí zpět k pultu. Když procházela kolem vousatého otce srkajícího kapučíno a jeho dcerušky, která si pochutnávala na citrónovém dortíku s malinami, musela dávat dobrý pozor, aby nešlapla na dráčka, který si hrál s rozhoupanýma nohama své paničky.

„Jé, pardon!“ vypískla mladá žena, když málem zezadu do Safíry vrazila.

„Nic se nestalo,“ odpověděla Safíra a chtěla ji obejít, jenže u toho omylem zavadila o dráče dřímající v plyšovém pelíšku, které se s trhnutím probralo a plivlo jí oheň na nohy.

Ten plamen Safíře ožehl lem sukně, a tak s vyjeknutím uskočila. Vzduch naplnil pach, který už dobře znala. *Paráda*.

Taková spálená místa, stopy po zubech nebo občas obojí měla už většina jejího šatníku. Safíra věděla, že by měla přemýšlet prakticky a raději nosit kalhoty nebo džíny, jenže se jí vždycky

moc líbilo, jak se cítila v pěkné sukni. (Její preference estetického zážitku před praktičností teď představovala skutečný problém.)

Když se ale podívala na malého pachatele, nemohla se na něho ani zlobit. Dráče na ni upřelo modré oči a v roztomilé tvářičce se mu zračila nevinnost sama. Safíra si k němu přiklekla a pohladila ho po šupinaté kůži. Mládě se jí šťastně opřelo do dlaně.

Dračí mláďata byla stejně neposedná jako lidská batolata a taky podobně roztomilá, ne-li dokonce víc. Safíra je milovala celým srdcem, takže když snila o vlastní kavárně, dračci v ní nesměli chybět. V pětadvaceti byla možná trochu mladá na vlastní podnik, ale dělala, co mohla.

Propletla se kavárnou zpět k pultu a zapnula mlýnek na kávu, aby připravila další objednávky. Nalila studený nápoj do křišťálového poháru, ten horký do keramického hrnku s kopretinami a na ocelové talíře vyskládala občerstvení.

Jakmile všechno nachystala, přesunula to na tácek a vydala se slalomem mezi obsazené stoly a židle, na nichž partičky starších školáků zrovna probíraly nejnovější drby a páry zamilovaně vrkaly, než konečně dorazila do cíle.

„Tady jedno cold brew s hnědým cukrem pro paní Cartwrightovou a vanilkové ovesné latte pro paní Liovou,“ zašvitořila Safíra a postavila objednávku před dvě staré dámy.

Ty si hověly v křeslech u velkých otevřených oken. Na stole před nimi stála váza s čerstvými květinami a dvě zapálené svíčky.

Safíra se sklonila k dračím postýlkám na podlaze u jejich nohou, aby jejich obyvatelům nabídla pár dobrot. Jeden z draků byl opálek, plemeno s velkýma žlutýma očima a měňavě bílými šupinami, zatímco ten druhý azurek s kukadly modrými jako oceán a stejně zbarvenou kůží. Každý z nich měřil i s křídly tak třicet centimetrů.

„Sušené hovězí tady pro Trna a zázvorové bonbóny pro Zmijku,“ postavila před dráčata ocelové talíře.

Jakmile si uvolnila ruce, šupinaté hosty pohladila. Ti jí odpovíděli blaženým pobrukováním, než se pustili do dobrot speciálně připravených pro plazí štamgasty.

„Děkuju, zlatíčko,“ usmála se paní Cartwrightová, až jí za brýlemi vyskočily vějířky vrásek. Odložila jehlice s pletením, aby si srkla studené kávy. Pak spokojeně zamručela.

„Vy jste anděl,“ dodala paní Liová, když se taky napila. „*Hotový anděl.*“

Safíru zalilo příjemné teplo. Najednou zářila jako sluníčko. „Dejte mi vědět, kdybyste ještě něco potřebovaly.“

„Možná nová zápěstí?“ promnula si paní Liová vráscitě ruce. „S těmi mými jsou pořád jen potíže.“

„Tak to mi udělejte taky nějaká, když už budete v tom,“ pokývala hlavou paní Cartwrightová.

„Hmmm,“ zahlobbala se na oko Safíra. „Jen se podívám do kuchyně a hned budu u vás!“ zamrkala, čímž si od starých dam vysloužila vřelý úsměv navíc.

Přesně v tu chvíli ale zaslechla burácivé zavrčení.

Když sklouzla pohledem dolů, zjistila, že Zmijka ukradla Trnovi jeho sušené hovězí a na dvě schlamstnutí ho sežrala. *Ale ne.* Safíře poskočilo srdce hrůzou. To se Trnovi určitě nebude líbit...

Jak předpokládala, okradený dráček plivl ohnivou slinu na Zmijku, ta sykla a postavila se na zadní, aby mu to oplátila, ale to už na svého miláčka varovně mlaskla paní Cartwrightová.

„Psst, Zmijko! Ticho,“ okřikla draka. „Nedělej potíže.“

„Trne!“ pokárala paní Liová zase svého svěřence. „Chovej se slušně!“

Dráčci klesli z bojové pozice zase na čtyři a Safíra vydechla úlevou. Azurkové a opálkové se mezi sebou rádi prali, ale protože jejich majitelky byly nejlepší kamarádky, museli se tihle dva snést, za což byla Safíra neskutečně vděčná.

Další katastrofu by už asi nesnesla. Ne tak brzy po té předchozí.

Jen před pár týdny musela v koupelnách předělat všechny trubky, když se jedno dračí miminko radovalo z vody natolik, že samým nadšením překousalo staré potrubí a Safíře se nepodařilo zastavit záplavu dřív, než bylo dílo zkázy dokonáno. Stálo ji to dost peněz a ona vůbec neměla chuť utrácet další, aby opravila to, co by jí tu dva znesváření dráčci rozbili.

Usmála se na obě staré dámy a zamířila k pultu, aniž by přestala sledovat dění v kavárně pro případ, že by se chystala nějaká další pohroma. Zatím to však naštěstí vypadalo, že se všichni šupinatí hosté chovají slušně.

Tyhle okřídlené mrňouse přímo milovala, ačkoli přitahovali potíže. Dračí miminka zatím neuměla moc létat, spíš jen občas zamávala křídly, což znamenalo, že pořád někde poskakovala a narážela do věcí. Taký neměla kontrolu nad pliváním ohně, takže neustále něco páčila.

Draci naštěstí dospívali už po druhém roce věku a pokračovali v růstu až do pěti let, kdy se začali používat k létání. Do té doby však představovali nebezpečí. Safíra si uvědomovala, že by proti nevyčválaným dráčatům mohla kavárnu jednoduše zabezpečit – použít pouze ocelový nábytek a stoly odolné proti kousancům a popáleninám – jenže koho by tohle bavilo? Safíra si totiž vyloženě užívala zařizování a zdobení kavárny tak, aby interiér ztělesňoval pohodlí a útulnost. Měla přece sakra jasnou představu!

Interiér budovy se pyšnil vysokými stropy, nádhernými zdmi z neomítnutého kamene a velkými otevřenými okny, která

dovnitř propouštěla spoustu přirozeného světla. U stolů v přední části podniku stála pohodlná křesla, uprostřed dřevěné rustikální židle a v zadní části několik luxusních pohovek s hromadou měkkých polštářů a teplých přehozů.

V jedné ze stěn se otevíral prostorný krb na dřevo (jediné místo, kterému, jak doufala, nehrozilo nebezpečí malých dračích katastrof). V zadní části visely police se všemi oblíbenými romány její babičky a také s několika, které milovala sama Safira. Jednoduché lustry ze zavěšených žárovek zalévaly celou kavárnu příjemným, měkkým světlem, doplněným mihotavými plamínky citrusových svíček.

Našly by se tu mogulské detaily – například fresky a ručně vyřezávané obrázky visící na stěnách společně s fotografiemi ohromující architektury a nádhernými urdskými verši. (Sama si je Safira sice přečíst neuměla, ale než je koupila, pečlivě si vyhledala jejich překlad.) To všechno tu shromáždila jako tichou poctu svému rodovému dědictví.

Střízlivě zařízené podniky v minimalistickém stylu nemohla ani cítit. Její kavárně by snad někdo mohl vytknout, že je v ní občas až moc živo, na druhou stranu však vypadala zabydlená – jako něčí domov. A právě to se jí moc líbilo, i když strávila nemístné množství času jen přestavováním a přerovnáváním drobností, které dráčata rozházela.

Ke kavárně ještě patřila zahrádka za budovou, kterou Safira chtěla nechat zrenovovat tak, aby skýtala víc místa. To ovšem muselo počkat do doby, až bude mít čas (a peníze). Zatím si vystačila s vnitřními prostory dost útulnými na to, aby se v nich hosté a jejich dráčci cítili jako doma.

Nebyl to ten typ kavárny, kde byste si domluvili obchodní pohovor nebo schůzku, a dokonce byste se tam nešli ani učit nebo

pracovat. K Safíře se chodilo na první rande nad latte, popovídat si se starými kamarády u konvičky kořeněného čaje s mlékem, nebo si prostě jen tak číst u krbu a srkat horkou čokoládu s extra posypkou z malých maršmelounů.

Bylo to místo, kde se lidé *potkávali*. Kde se cítili jako u sebe v obýváku a byli všechno jen ne osamělí.

Když se teď Safíra rozhlížela po svém království, vnímala to přesně takhle. Pohledem přelétla dráčky skotačící mezi výklenky v kamenné stěně i rozesmátou skupinku přátel nad prázdnými hrnky. Panovala tu vřelá atmosféra a prostor praskal ve švech.

Takhle vypadal splněný sen. Safíra pracovala v kavárnách už od střední, ale vždycky si přála jednou otevřít něco vlastního. Na zadní stranu školních sešitů si zasněně kreslila dekorace a navrhovala menu i ve chvílích, kdy měla dávat pozor, a teď se všechny ty obrázky staly realitou.

Kéž by to tak viděla Nani-Ma!

Babička umřela před více než rokem. Jinou rodinu už Safíra neměla. Otce nikdy nepoznala a máma jí umřela, když byla ještě malá, takže ji vychovala právě Nani-Ma. To ona jí umožnila jít za svým snem.

„Musíš mi slíbit,“ naléhala babička, „že až tady nebudu, tu kavárnu si otevřeš!“

„Slibuju,“ přísahala tehdy Safíra, zatímco svírala babiččinu dlaň.

O týden později byla Nani-Ma pryč a Safíra zůstala na celém světě sama. Nevěděla, jak by svůj slib splnila, než zjistila, jaké jí babička zanechala dědictví.

A tak se ve svém zármutku držela snu o kavárně a své vize. Prodala jejich chatu v kopcích a za utržené peníze koupila tohle místo na Hlavní ulici. V garsonce v horním patře bydlela a šest

měsíců dole neúnavně pracovala na své kavárně, než v říjnu konečně otevřela.

O šest měsíců později, koncem března, už začala mít slušné tržby. Dráčata sice dělala potíže, ale Safíra od města dostávala malý příspěvek na to, že jim nepřikazovala zůstat venku, což pomohlo.

Vlastnit draky bylo drahé – nákladnější než bydlení nebo ten nejušlechtilější kůň – a zdaleka nešlo jen o to, jak takové zvíře uživit. Draci totiž uměli způsobit městu tolik nečekaných a nepředvídatelných škod, že jejich majitelé museli platit zvláštní daň, která šla na renovaci veřejných prostor.

Třeba tehdy, když jeden granátek, který se zrovna učil létat, omylem narazil do elektrického sloupu a městečko skončilo na celý večer bez proudu. Nebo když se opálek s azurkem porafali na Hlavní ulici a zbourali besídku. A tak podobně.

Kvůli tomu Safíře město přidalo nějaké drobné za to, že vytvořila prostor, kam se s draky dalo zajít. Nejdřív si myslela, že trocha peněz navíc je skvělá věc, a nechápala, proč si draky nepouštějí dovnitř i jiné podniky, aby shrábly příspěvek. Taková hloupost!

Její pocit nadřazenosti ale brzy zdrtily první měsíce tvrdé reality, během nichž musela celý příspěvek použít na pokrytí oprav nábytku. A tak to šlo každý měsíc od chvíle, kdy před půl rokem otevřela. Peníze jí protékaly mezi prsty, ani nevěděla jak, a tak musela dokonce sáhnout do úspor, aby si všechny ty řemeslníky mohla dovolit. Prostě nepředpokládala, jakou neplechu takové dráče dokáže natropit.

Teď už utratila veškeré našetřené peníze a držela se jen tak tak nad vodou. Pokud ale bude mít štěstí a tento týden jí tu nic nevzplane, určitě to zvládne...

Její optimismus bohužel trval zhruba hodinu.

„Plamínku, ne!“ vypískl dětský hlásek. Safíra se obrátila na holčičku, která se hnala za svým dráčetem. Byla to ta, která ještě před chvilkou mlsala s tátou citrónový dort s malinami. Jak že se ten pán jmenoval? Azízi?

„Všechno v pořádku, Azízi?“ zeptala se Safíra, sotva se vyloup-la zpoza pultu.

„Hano, musíme Plamínka trochu uklidnit,“ řekl otec dce-ři. „Promiňte, Safíro. Plamínek je jen trochu hyperaktivní, to je všechno.“

Jenže to vypadalo, že ten malý uličník je víc než *jen* nadupad-ný energií. Vyškrábal se na stůl a skočil dolů v pokusu o prv-ní let.

„Plamínku, dost!“ křikla trucovitě Hana, sotva dráče dosedlo na opěradlo židle. Ten mrňous měl v očích jen rošťárny a než se ho Haně podařilo odchytit, skočil ze židle za divokého mávání křídly znovu.

Safíra popadla pár smažených hořkých okurek – malí drácci se po nich mohli utlouct! – a nabídla je Plamínkovi. Jak se přiblíži-la, zavětril a otočil se k ní. Vykulil oči radostí a pak skočil, jenže pohled na vítanou dobrotu ho ještě víc rozdivočil. Vymrštil se do vzduchu, zatřepotal křídly a otevřel tlamičku. Safíra už jen vidě-la, jak mu to někde v hrdle rudě jiskří.

Dobře věděla, co to znamená.

Bez váhání šla k zemi a zakryla si hlavu. Právě včas. Někde nad ní prolétly plameny. O pár okamžiků později výheň zase uhasla.

Safíra s divoce bušícím srdcem vstala.

Vzduch naplnil pach spálené gumy a horké oceli. Kavárna utichla a všechny oči se obrátily k té spoušti. *Panebože*. Když se Safíra pomalu otočila, uviděla to taky.

Její kávovar! Byl uprostřed celý propálený, a tak mohla Safíra jen zírat na tu spoušť. Ruce se jí divoce třásly.

„Ale ne, to je mi tak líto,“ zamumlal Azíz a sáhl do peněženky pro nějaký lístek. „Tady je kopie mého pojištění. Určitě vám to uhradí.“

Potom jí podal ještě kartičku s informacemi. Jezdci na dracích s sebou většinou nosili dokumenty od Saní pojišťovny pro případ, že jejich miláček zase způsobí nějakou škodu.

„Žádný problém,“ pípla Safíra a ze všech sil se snažila nabídnout Azízovi a jeho dceři nenucený úsměv, zatímco bojovala se slzami, které se jí tlačily do očí. „Děkuju.“

Jako z dálky ještě vnímala, jak Azíz kárá dcerku po cestě ven z kavárny, ale sotva se na to dokázala soustředit.

Už totiž věděla, že pojišťovna takovou útratu neuhradí.

Saní pojištění pokrývalo škody jen do jisté výše a Safíra před otevřením kavárny podepsala čestné prohlášení, že o tomto omezení ví a dovolí drácatům vstup do podniku na vlastní riziko.

Pojišťovna jí nezaplatila ani ty rozkousané trubky v koupelně, takže náhrady za kávovar za bezmála tři tisíce se od ní taky jistě nedočká.

Zaplavila ji panika. Co teď? Na nový stroj už neměla dost peněz, ale... jak provozovat kavárnu bez něho, když nejvíc utržila za předražená latte?

Cloumala jí úzkost a oči se jí zalily slzami, a tak je mrkáním rychle zahnala a donutila se zhluboka nadechnout a zachovat klid. Rozhodně nehodlala takhle šílet před zákazníky.

Říkala si, že to možná přece jen není taková katastrofa. Na menu měla spoustu věcí, něco tak snad přece jen vydělá i bez espressa! Vždyť by šlo jen o pár týdnů, přesvědčovala se. Jen, dokud si nenašetří na nový kávovar.

Jednu věc ale věděla jistě: nehodlala to vzdát. Nemohla. Ne, když do téhle kavárny vložila všechno, co měla. Ne, když to slíbila babičce.

„Všechno je v pořádku!“ zašvitořila nahlas a nasadila ten nejširší a nejžárivější úsměv. „Moc mě to mrzí, ale víte, jaká jsou dráčata!“

Tím si vysloužila pár pobavených zasmání a za chvíli už všichni zase spokojeně usrkávali ze svých hrnků a uvolněně si povídali.

Dalších pár dní se Safíra oháněla v kavárně jako obyčejně. Dělala drobné pečivo a menší jídla stejně jako dobrůtky pro dračí potěr. Nabízela černý, zelený a bylinkový čaj a kávu, na kterou nepotřebovala žádný stroj: překapávanou, turka a cold brew. Měla tu i chai, studené nápoje, kakao a matchu, jen žádné espresso.

Jenže jako na potvoru, najednou všichni chtěli právě *to*.

A specialitou její kavárny byla navíc dračí káva ze zrn pražených na saním ohni až do nasládlé, bohaté chuti se solidním tělem a texturou.

Protože byla dračí káva vystavena vysokým teplotám déle než při světlém, středním, a dokonce i tmavém pražení, získala zrna zvláštní lahodnou chuť, která vynikala právě v latte, které Safíra nejraději připravovala s ovesným mlékem, aby z něho vytáhla co nejvíc oříškové chuti. (Jako cold brew chutnala dračí káva taky výtečně, ale pro Safíru, která měla ráda sladký život, byla v téhle úpravě příliš hořká.)

„Promiňte,“ musela odmítnout dalšího zákazníka, který si přišel pro latte. „Nový kávovar na espresso už je na cestě. Za pár dní se věci zase vrátí do starých kolejí.“

Ta slova jí ale kysla na jazyku, protože to byla bohapustá lež.

Té noci se do ní zakousla panika. Blížil se výplatní den a ona měla v bance akorát tolik, aby dala mzdu své pomocnici.

Safíra seděla ve svém bytě, vyděšená a osamělá. Sama jako vždycky. To proto tak milovala práci v kavárně, kde ji po celý den obklopovali lidé. Když totiž osaměla, začaly jí v hlavě vířit nepřijemné myšlenky – stejně jako teď.

Po tvářích jí tekly slzy, jak jí duši zmítala úzkost. Nani-Ma jí vždycky říkala, že se rozbřečí kvůli každé hlouposti.

„Musíš milovat život,“ brávala jí vždycky hlavu do dlaní, zatímco jí utírala slzy. I teď Safíra slyšela v hlavě její hlas. „Užívej si ho, i když na to zrovna nemáš odvahy.“

„Já se snažím, babi,“ řekla Safíra prázdným stěnám, až jí to v tichu donesla ozvěna zpátky.

Celou dobu se nepokoušela o nic jiného, ale bylo to, jako by život o její lásku ani v nejmenším nestál. Proč by jinak bylo všechno pořád tak složité? Chtěla si chvilku odpočinout. Přála si, aby to měla alespoň na krátkou dobu jednoduché.

Jakmile si osušila slzy, zamířila po schodech dolů do kavárny, o které tak snila. Panovalo tam ticho. Nehybná prázdnota. Bez zákazníků mohla Safíra chvilku obdivovat všechno, co tenhle podnik dělalo tím *jejím*, jenže to nebylo ono.

Prázdný dům nebyl domov – jen další z řady budov.

Z okna se zadívala na ztichlé Hvězdné údolí. Všude kolem bylo všechno zavřené. Přišla blíž k římse a zvedla oči k noční obloze, aby se pokochala hvězdami. Na nebi jich zářily tisíce – jasně a neochvějně.

To po nich dostalo jejich městečko své jméno. Tady mezi horami člověk viděl víc hvězd, než dokázal spočítat, a jejich světlo bez ustání dopadalo dolů do údolí.

Mezi třpytivými tečkami na nebi občas zahlédla siluety draků a jejich jezdců, kteří se vyrazili trochu proletět. Ten obraz naplnil Safiru známou touhou. Na jazyku jí ulpěla hořká pachut'. Jak zoufale si přála mít taky draka... Jenže nepatřila k rodinám Jezdců, které si ta ušlechtilá zvířata držely po celé generace.

S tím, že si sama draka nikdy nepořídí, se smířila už před lety, zhruba v době, kdy se jí v hlavě usadil nápad otevřít si dračí kavárnu – místo, kde by se s těmi krásnými bytostmi setkávala dnes a denně, třebaže by jí žádná z nich neříkala paní.

A tenhle sen opravdu uskutečnila. Provozovala podnik, kde se mohla obklopovat dráčaty každý den. A to všechno jen díky babiččině pomoci.

Nani-Ma dala Safíře všechno a chtěla za to jen jediné: aby si její vnučka splnila sny.

Rozhlédla se po kavárně. Po všech těch pečlivě navržených drobnostech. Nebyl tu nepromyšlený ani centimetr prostoru a o všechno tu s láskou pečovala.

Pak její pohled padl na spálený kávovar.

Ano, Safíra si svůj sen *musela* splnit, ale jak ho udržet naživu? To netušila.

To proto tam jen tak zamyšleně stála, dokud nezahlédla plameny.

KAPITOLA 2

Aidan Sterling měl den blbec.

Aby to bylo ještě horší, zrovna mu zazvonil telefon, tuhle hodinu snad už po bambilionté. Vytáhl si mobil z kapsy a krátce se podíval na obrazovku: další bratranec. Rychle to típl. Zrovna chyběl na rodinné večeři, která se u Sterlingů konala každý druhý měsíc jako posvátný rituál, a tak ho teď nahánělo snad celé příbuzenstvo.

Celé – až na jednu osobu, která už mu naopak nezavolá nikdy.

Až na mladšího bratra Dannyho.

Na Dannyho, který je mrtvý.

A – ačkoli o mrtvých jen dobře – na toho Dannyho, který ho do tohohle maléru uvrtal. Když před dvěma lety zemřel, všechny překvapil tím, že odkázal ještě nevylíhnuté dračí vejce právě Aidenovi. I když byli s Dannym bratři, a navíc pouhý rok od sebe („Jedenáct měsíců!“ vkládala se do podobných debat s radostí jejich matka), nemohli být rozdílnější.

Danny byl hlasitý, nesnesitelný a milovaný všude, kam jen zavítal, zato Aiden oplýval spíš tichou, plachou a poněkud nemotornou povahou. Danny trávil celé dny létáním na draku a záchranou opuštěných nebo ztracených zvířat – chimér, gryfů,

fénixů i draků. Aiden raději zůstával doma a s oblibou se uchyloval do zahrady, kde ho nikdo nerušil.

V osmadvaceti byl možná příliš mladý na tak poustevnický život, ale jemu to dokonale vyhovovalo. V bezpečí domova mu vše připadalo o dost snazší. Přesně věděl, co tam má dělat a jak se starat o kytičky, které na jeho péči laskavě reagovaly. Vůbec se cítil lépe mezi rostlinami než mezi lidmi, a tak si nepřál nic jiného, než aby se ocitl zpět ve své zahradě.

Místo toho ale po městě honil dráče, které před šesti měsíci nechali vylíhnout Aidanovi rodiče, aby ho donutili udělat rozhodnutí ohledně zděděného vejce. Buď se měl o draka starat sám, nebo ho věnovat rodině.

Protože to vejce byla ta poslední věc, kterou mu Danny na světě nechal, odmítal se Aiden draka vzdát, a tak za ním teď pelášil po Hlavní ulici.

V tuhle noční hodinu to tu vypadalo jako po vymření, všechny obchody zůstávaly zavřené. Ten malý uličník, který teď skončil v Aidenově péči, ale miloval městskou kašnu, takže ho sem Aiden přivedl v naději, že tak mládě přinutí chovat se trochu přijatelněji.

Jiskra dnes celý den nemožně vyváděl, takže s ním jeho pániček ztratil trpělivost už před osmnácti hodinami. Zaprvé se Aiden celou předchozí noc nevyspal, protože dráčeti rostou zuby, a tak do rána kňouralo. A pak mu hned zčerstva rozkousalo polovinu květin. Div, že mu nezničilo celou zahradu.

Potom začalo devastovat jejich pokojný domov a napadalo Aiden, kdykoli se něčemu snažil zabránit. Teď, když spolu pobýli u kašny, měl Jiskra už o kapku lepší náladu, což však neznamenalo, že by pořád někam neutíkal a Aiden ho tak nemusel honit.

Bylo to k zbláznění.

Aiden zvedl oči k obloze a zamračil se na blikotající hvězdy. Ať už byl jeho bratr kdekoli, Aiden nepochyboval, že se mu teď hlasitě chechtá. Dnes už podesáté uvažoval o tom, že by Jiskru prodal. A po desáté mu to svědomí zakázalo.

Jiskra byl vším, co mu Danny zanechal. Možná jako vtip, protože bratr dobře věděl, že se Aiden o draky nezajímá, přesto se však toho dárku na rozloučenou nemohl jen tak zbavit.

Ať už byl otravný, jak chtěl.

A tak to tu bylo zase. Ta potvůrka mu vyskočila z náručí a vychrtila k noční obloze pár podařených plamenů.

„Jiskro, ne!“ okřikl ho Aiden. Když ho ovanulo horko, zavřel jen odevzdaně oči. Zatímco dospělí draci dokázali člověku odpálit obličej, jejich mrňata takovou silou neoplývala, což ale neznamenalo, že by byla neškodná.

Aiden se rozhlédl, aby se ujistil, že po nich nezbyla žádná spoušť. Naštěstí všechno dobře dopadlo. Vzduch pročísl cinknutí zvonku a někde se otevřely dveře. Když se otočil, zjistil, že stojí přímo před podnikem zvaným Dračí kavárna.

„Všechno v pořádku?“ ozval se dívčí hlas a někdo vykročil ven na ulici.

V tu chvíli jeho pohled padl na tu nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl, takže mu najednou bylo horko i z důvodů, které s drakem neměly pranic společného.

Byla o hlavu menší než on a na sobě měla vytaháný svetr a šaty s ohořelým lemem. Kůže jí svítila teplým hnědým odstínem, v nose se jí leskla zlatá pecička a vlasy si stáhla do volného uzlu. Když na něho pohlédla úchvatnými hnědými očima, zůstal stát jako přimražený.

O ní i její kavárně měl matné povědomí, protože tady ve Hvězdném údolí se více méně všichni znali. I když Aiden skoro

nevycházel z domu, slyšel toho dost od své rozvětvené rodiny. Sestřenka Emmeline dokonce dodávala tomuto podniku kávu a fakt, že toho její bratranec moc nenamluvil, neznamenal, že neuměl naslouchat.

Ta dívka byla Margalová, ale... jak se jmenovala jménem? Najednou to zoufale potřeboval vědět a pěkně ho štvalo, že už to dávno nezjistil. Pokud ho paměť neklamala, byla jen o pár let mladší než on a nepocházela z rodin Jezdců, takže se jejich cesty nikdy nezkřížily. (Ve skutečnosti se totiž Aiden potkal s málokým.)

„A... ano, p-promiňte,“ vykoktal a pustil se za Jiskrou, který okamžitě zamířil do otevřených dveří a div neposkakoval radostí. Ta krásná Margalová vyjekla, když jí dráče proběhlo kolem kotníků a pelášilo rovnou do útrob kavárny.

„Jiskro!“ volal Aiden, ale mládě ho dál vesele ignorovalo. „Je mi to tak líto,“ řekl té krásce a hned se bál, že se na něho bude zlobit a že dráče stihlo nadělat škody ještě dřív, než se stačili pořádně představit.

Dívka ho ale překvapila. Začala se vesele smát, a ještě trochu otevřela dveře, aby mohl Aiden za svým svěřencem. Na předloktí jí zacinkaly náramky. Když se kolem ní prosmýkl, ucítil různé tóny jejího parfému. Na okamžik dokonce zapomněl na svého pekelného mazlíčka a jen vdechoval její sladkou vůni.

„Copak to tu máme za andílka?“ zašišlala s pohledem upřeným na Jiskru. Aidenovi vždycky připadalo, že lidé hovořící s drácaty jsou trošku blázni, a ti, kteří na ně šišlají, ještě větší, ale u ní mu to připadalo docela roztomilé.

Jiskra s ním očividně souhlasil, protože se celý rozzářil.

„Máš hlad?“ přidřepla si blíž a Jiskra spokojeně zavrněl, což byl zvuk, který Aiden od draka ještě nikdy neslyšel. „Dráček by

rád něco k snědku?“ sklonila se, aby vzala Jiskru do náručí, což Aidenovi nahnalo strach.

„Ne! Ne! Na vašem místě bych to nedělal!“ varoval ji, ale marně. Zatímco on sám by si už dávno vysloužil zavrčení a kousanec, Jiskra tál té ženě pod rukama. Vděčně se nechal zvednout do náručí (a Aiden se mu vlastně nedivil).

Majitelka kavárny Jiskru podrbala pod bradou a drak s úsměvem zavřel oči. *Hm*. Takhle hodného ho Aiden ještě nikdy neviděl.

„Ty máš ale vážně hlad! Dáš si dobrůtku?“ ptala se pořád tím šišlavým hlasem. Pak draka odnesla za pult a vytáhla pár kousků z obrovské sklenice z černými chipsy. Vypadaly a voněly jako kusy spálené chlebové placky.

Žena si dala nejdřív jeden do pusy sama (hotové bláznovství), a potom jeden podala Jiskrovi, který byl radostí celý bez sebe a zamilovaně jí zabořil hlavu do tlustého svetru. Prohlížela si toho ďáblíka s nefalšovanou náklonností a on zase ji.

Jak tohle dokázala? Za šest minut se s tou mrňavou potvorou dostala dál než Aiden za šest měsíců. On sám má na těle víc škrábanců a kousnutí, než vůbec dokáže spočítat.

„Říkal jsi, že se jmenuje... Jiskra? A je to chlapeček nebo holčička?“ otočila se na Aiden a ta krasavice. Stačilo, aby na něho upřela ty nádherné oči a poskočilo mu srdce.

Na šíji mu vyskočily krůpěje potu a tep vyletěl do závratných výšin. Pár vteřin trvalo, než si vzpomněl, že se ho na něco ptala a teď trpělivě očekává odpověď.

„Ano, jmenuje se Jiskra a je to sameček,“ vysoukal ze sebe Aiden. „A znovu se omlouvám.“ Musel si vymyslet něco chytřejšího než jen neustálé koktání, jak je mu to líto. Bože, co to s ním *bylo*?

Udělal krok k ní a natáhl ruce, aby si Jiskru přebral. Drak okamžitě zavrčel. Aha. Tady bylo to nevyčválané zvíře, které Aiden tak dobře znal.

Mladá žena se zasmála. „Asi tě moc nemusí,“ zakřenila se na něho.

„To nikdo,“ zabručel Aiden temně, ale to už neslyšela. Pak si odkašlal. „Jak jsem řekl – fakt mě to mrzí. Mimochodem, já jsem Aiden. Aiden Sterling.“

„A já zase Safíra,“ odpověděla. Sotva se dozvěděl její jméno, zaplavila ho blaženost. Takže *Safíra*. „A nedělej si starosti, já malé dráčky přímo zbožňuju. Myslím, že Jiskru jsem tu ještě neviděla.“

Odmlčela se, jako by si něco uvědomila. Pak se na něho znovu podívala a on jasně viděl, jak si dala dvě a dvě dohromady.

„Aha, takže Dannyho brácha,“ vydechla. „Upřímnou soustrast. Vím, že je to možná trochu opožděná kondolence, ale...“ Odmlčela se.

Aidenovi většinou dost vadilo, když lidé zmiňovali Dannyho smrt, ale ona to myslela upřímně a měřila si ho doširoka otevřenými hnědými očima. Najednou ucítil knedlík v krku.

„Díky,“ odkašlal si. „Vážím si toho.“

Tady v Hvězdném údolí znali Dannyho více či méně všichni, a tak všichni také věděli, jak zemřel. Ta holka měla pravdu – skutečně mu kondolovala se zpožděním. Danny zemřel před více než dvěma lety, přesto Aiden její upřímnou soustrast ocenil.

Zaplavila ho vlna zármutku. Přeshlápl z nohy na nohu. „No, nechtěl jsem otravovat,“ natáhl ruce po Jiskrovi.

„Neotravujete,“ Safíra přišla blíž, aby mu dráčka podala. Ten už byl klidný jako beránek, a tak se nevzpouzel.

Když mu ho ukládala do náručí, jejich ruce se o sebe otřely. Bylo to, jako by Aidenem projel elektrický proud. Stačilo se na ni podívat a srdce mu tlouklo rychleji.

Jakmile si Jiskra uvědomil, že už ho nechová Safíra, zle vyprsknul a samou nelibostí rafl Aidenem do ruky.

„Au!“ vyjekl jeho páníček a přesunul si dráče na zdravou paži. „Bože, jak já ho nesnáším!“

„Vždyť je tak roztomilej!“ namítla Safíra. „Že jo?“ naklonila se k šupinatému drobkovi, aby ho pohladila po hlavě. Jiskra spokojeně zabroukal. Jakmile ale Safíra ruku zase stáhla, drak se znovu zakousl do Aidenem.

„Nech toho!“ pokáral ho páníček.

Safíra se zachichotala.

A měla dolíček! Ačkoli si to sám nedokázal vysvětlit, ten fakt ho naprosto zdrtil.

Chtěl se s touhle kráskou zapovídat, jenže měl za sebou dlouhý den, byl utahaný jako kotě, a navíc nevěděl, co by jí tak řekl. To proto si před každým rande vždycky v hlavě připravil, co si s danou slečnou bude vykládat, a několikrát si svůj proslov v duchu vyzkoušel.

Takhle dívka ho ale překvapila.

Většinou se z takových situací snažil co nejrychleji uniknout. Zvláštní na tom bylo, že teď utíkat nechtěl, ačkoli byl celý v rozpacích a zmítala jím nejistota. Prostě tu jen tak stál jako totální pitomec.

Safíra na něho zvědavě upřela velké hnědé oči. Vyzařovalo z ní klidné, jasné teplo. Skoro by řekl, že svítila jako hvězda.

Z uzlu se jí uvolnila spirálka vlasů tak dokonalá, že se jí chtěl dotknout.

Aiden se nervózně ošil.

To proto skoro nerandil – nikdy nevěděl, jak se ve společnosti žen chovat.

Pohledem zabloudil někam za její záda, kde zahlédl zbytky zničeného kávovaru.

„Zdá se, že Jiskra není jediný neřád v okolí,“ ukázal na tu spoušť. „Tohle udělal taky drak?“

Jakmile mu ta slova vyklouzla z úst, v duchu se zašklebil. Hloupá otázka. Samozřejmě, že tohle měl na svědomí drak. *Bože!*

„Ach, ano,“ odpověděla s povzdychem. „Moc se mi líbí, že ke mně můžou i dráčci, ale trochu se bojím, abych kvůli nim nepřišla na buben,“ podívala se na roztavený presovač, z něhož zůstala jen hromádka neforemného kovu. „Teoreticky je kavárna pro dráčata super nápad, ale v praxi to znamená samé plameny.“

Oči se jí zalily slzami, a tak rychle zamrkala. V tu chvíli měl Aiden nutkání něco udělat, jen nevěděl, co přesně.

„Mohl bych ti nějak... pomoci?“ zeptal se.

„Ale ne, to je dobrý.“ Safíra nasadila křečovitý úsměv. „Teda... samozřejmě není, ale co už teď s tím? Nakonec se to určitě v dobré obrátí. Myslím.“ Zhluboka se nadechla. „No, už jsem tě zdržela dlouho, tak snad abys šel.“

Ohřál se tu sotva chvilku a už ho posílala pryč. Tak byl nemožný.

Safíra udělala ještě krok a jemu se rozbušilo srdce jako zběsilé. Na chvilku si myslel, že se ho dotkne, a tak snad přestal i dýchat, ale ona jen na rozloučenou pohládila Jiskru. Pak k Aidenovi zvedla pohled tak hluboký, div se v něm neutopil.

„Dobrou, Aidene,“ hlesla a jemu po zádech přeběhl mráz.

Rychle se odvrátil a zamířil ke dveřím. Udělal ale sotva dva kroky, když se mu v hlavě vylíhl plán.

„Počkej,“ otočil se zpět. Safíra už mířila nahoru po schodech, ale jeho hlas ji zastavil.

„Chce Jiskra ještě něco na zub?“ zeptala se.

Srdce mu bilo jako zvon. Možná to byl pitomý nápad. Možná ho odmítne. Možná by se jí ani neměl ptát. Než nad tím ale stačil dál přemýšlet, vyletěla mu ta slova sama z úst.

„Ano... Ne... Tedy... nechtěla bys mi ho vycvičit?“

Safíra překvapeně vykulila oči. Ne že by Aiden předtím nehledal jiné cvičitele, ale měl zatím pech. Každý, kdo to s draky uměl, už měl většinou vlastního a cizího na vychovávání nechtěl, protože i s jedním bylo práce jako na kostele.

Ted' tu ale stála Safíra, a pokud si dobře vzpomínal, ona žádného nevlastnila.

„Jeho jezdec jsi ale ty,“ podivila se. Pouto mezi jezdcem a drakem bývalo zvláštní a nerozlučné, a tak si jezdci trénovali své mazlíčky většinou sami.

Jenže právě o to se Aiden už šest měsíců marně pokoušel. Sterlingovi patřili mezi nejváženější jezdecké rodiny, do kterých se člověk mohl narodit. Aiden pocházel z celých generací jezdců. Všichni ostatní příbuzní se okamžitě spřátelili se svým drakem, jen Aiden s ním zápasil. Zase selhal.

A tak by mu Safíra mohla pomoci. Draky očividně milovala, uměla to s nimi a...

„Samozřejmě ti to zaplatím,“ vyrazil k ní. Stála už na třetím schodu, a tak musel zvednout hlavu, aby se jejich pohledy setkaly.

„Já nevím,“ odmlčela se, ale pak její oči padly na zničený kávovar. *Řekni ano*, prozpěvoval hlásek v jeho hlavě. *Prosím, řekni, že to bereš*. Čím víc o tom přemýšlel, tím zoufaleji si přál, aby souhlasila.

„Záloha předem – tak dva tisíce?“ navrhl. „A pak pět set za týden. Bude to tak v pořádku?“

Safíře spadla čelist. „To je fakt dost.“

„Jen se neboj – můžu si to dovolit,“ řekl Aiden.

„Však se nebojím,“ odpověděla, „vím, z jaké jsi rodiny.“

Pak její zrak ulpěl na Jiskrovi. Sešla o schod níž a Aiden zatajil dech. Teď už k sobě stáli tak blízko, že se skoro dotýkali. V uších mu hučela krev.

„Dobře,“ zadívala se mu zpříma do očí. „Platí.“